

ОБРАЋАЊЕ ПРЕДСЕДНИКА ПРЕДСЕДНИШТВА ГОРАНА ЛАЗИЋА ПОВОДОМ 35 ГОДИНА НЕЗАВИСНОГ СИНДИКАТА ПОЛИЦИЈЕ

Поштовани министре, уважени гости, драге колегинице и колеге, драги пријатељи,

Тридесет пет година.

Када се изговори, то је само број. Али за нас је то тридесет пет година ноћних смена, пропуштених празника и имена која више не одговарају на прозивку.

Основани смо 1991. године. Не треба објашњавати какав је то био период и каква је храброст била потребна да неколицина људи каже наглас оно што се до тада говорило шапатам, да полицајац који штити друге мора и сам бити заштићен.

Ти људи тада нису ризиковали само каријере. Ризиковали су и своје животе.

Данас нас је 15.455 активних чланова, појединачно најбројнији синдикат у Србији.

То није титула. То је обавеза. Јер када седнемо за преговарачки сто, иза нас не стоји једна група. Иза нас стоје људи из сваке полицијске управе у Србији.

И то је чињеница која се мора имати у виду. У односу послодавца према синдикату, снага и бројност чланства нису детаљ. Оне су сам темељ тог односа. Синдикат иза кога стоји петнаест и по хиљада људи не може имати исти третман као онај иза кога стоји неколико десетина.

Тако је у сваком озбиљном социјалном дијалогу, свуда у свету.

Отуда и наш став. Положај и захтеви Независног синдиката полиције морају се третирати сходно његовој стварној снази и броју људи које представља.

Али бројност није заслуга централе. Она се не ствара само у Београду. Она се ствара у координационим центрима и синдикалним групама.

У Бору, у Новом Пазару, у Зајечару, у Кикинди, у Липовици. У свакој полицијској управи и на свакој граничној станици. Тамо где повереник зна име сваког човека у смени и зна када нешто није у реду пре него што то ико пријави.

Координациони центри су кичма ове организације. Они први сазнају да је колега у невољи.

Они обилазе чланове на терену. Они знају која просторија лети нема климу и која смена годинама ради без замене. Централа потписује, али не би имала шта да потпише да ти људи не раде оно што раде.

Зато вечерас захваљујем сваком поверенику и сваком активисти у координационим центрима и синдикалним групама. Ви радите најтежи део посла, без камера и без признања.

Највећи део нашег синдикалног рада никада не дође на насловну страну.

Само ове године Комисија за солидарну помоћ примила је 739 предмета. То нису бројеви. То су болести, сахране, породице у невољи и тренуци када човек остане сам.

Донирали смо клима уређаје, рачунаре, столице и униформе. Неко ће рећи да су то ситнице.

Није ситница радити лети у просторији у којој се не може дисати. Није ситница ни када колега после три деценије службе буде испраћен достојанствено.

Поштовани министре,

Желим да кажем нешто што се ретко чује са синдикалне говорнице. Са Вама је сарадња од првог дана била партнерска. Врата Министарства била су отворена и онда када теме нису биле пријатне. Несебично сте се залагали да се потребе полицијских службеника чују и да се решавају. То овде, пред нашим чланством, кажем отворено и са захвалношћу.

Управо зато могу и да наставим отворено. Јер се партнеру не прећуткује.

Наш приоритет је нови Посебан колективни уговор. У њему главни акценат мора бити на увећању коефицијената за обрачун прековременог рада, ноћног рада и рада празником. То није техничко питање. То није молба. То је оно што тим људима већ припада и што само треба спровести.

Јер човек који дочека Нову годину на пункту, а не за столом са децом, мора знати да то неко вреднује. Човек који ради трећу ноћну заредом троши нешто што се не враћа, своје здравље и време са породицом. Униформисана служба не бира дан и не бира сат. Али зато мора имати право да се тај сат призна онако како заиста кошта.

Верујем да то можемо да решимо заједно. Не притиском, већ преговором. Не против Министарства, већ са Министарством.

Хвала онима који су почели 1991. године. Хвала вам што сте издржали када је било најтеже. Хвала и свима који су током ових тридесет пет година поштено заступали интересе својих колегиница и колега. Било је и периода на које нисмо поносни. Не бежимо од тога. Али синдикат се мери и по томе да ли уме да препозна сопствене грешке, а не само туђе.

Хвала нашим гостима и колегама из региона са којима имамо веома добру сарадњу, јер проблеми полицајца не познају границе.

Хвала породицама наших чланова. Оне носе и осећају полицијски посао заједно са нама. И хвала сваком колеги који је остао уз колегу онда када је било најлакше окренути главу. Ова организација је изграђена од таквих људи. Не од оних који су тражили заштиту, већ од оних који су били спремни да је пруже другоме.

Синдикат није зграда. Није печат. Није председник.

Синдикат сте ви, сви наши чланови који су једног дана рекли: „Нећу сам.“

Тридесет пет година нас учи једну ствар. Да ништа није добијено, све је изборено. И да се највише избори када се не виче, већ када се не одустаје.

Некада шапат неколицине. Данас глас који се чује и реч која се уважава.

Нека тако и остане.

Живео Независни синдикат полиције!

Живела Србија!

Хвала.